BOHATSTVÍ Z PÍSKU

RUTA SEPETYS

COOBOO

PŘELOŽIL PETR ELIÁŠ

Bohatství z písku

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.cooboo.cz
www.albatrosmedia.cz

Ruta Sepetys
Bohatství z písku – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2026

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA

COO
BOO

Bohatství z písku

BOHATSTVÍ Z PÍSKU

RUTA SEPETYS

PŘELOŽIL PETR ELIÁŠ

COOBOO

Copyright © 2026 by Ruta Sepetys
Translation © Petr Eliáš, 2026
E-book konverze © GDTP Studio Albatros Media, 2026

ISBN tištěné verze 978-80-267-4391-0
ISBN e-knihy 978-80-267-4392-7 (1. zveřejnění, 2026) (ePDF)
ISBN e-knihy 978-80-267-4397-2 (1. zveřejnění, 2026) (epub)
ISBN e-knihy 978-80-267-4398-9 (1. zveřejnění, 2026) (mobi)

Pro město motorů,
kde se dál a dál točí kola historie

1927
GROSSE POINTE, MICHIGAN

1

VĚČNÍ PŘIHLÍŽEJÍCÍ

„Stromy jsou takoví věční přihlížející."

Důstojník zmateně hledí na Marjorie. „Vy jste něco pila, paní Lennoxová?"

Ve stísněné přijímací místnosti policejní stanice pod kruhy mihotavého světla rachotí klapky psacích strojů. Marjorie sedí a její drobná postava se ztrácí pod záhyby příliš velké policejní košile. Oči obtažené tmavými linkami jí rámuje kaštanové mikádo. Sleduje, jak se policistův výraz mění a zmatení střídá dobře známé pohrdání. Není opilá, je jen potrhlá bohatá holka. Spratek, se kterým rodiče zacházejí jako v rukavičkách, protože mají jiné starosti. Marjorie se rychle předkloní, aby se ohradila. „Prosím vás, to je nedorozumění."

V podpaží uniformy zástupci velitele prosakují koláče letního potu. Dýchavičný větrák postavený na židli v koutě neposkytuje pražádnou úlevu, jen rozhoupává lepivou žlutou mucholapku pověšenou nad stolem.

„Nedorozumění. Jasně."

Sáhne pro cigarety a Marjorie střelí pohledem po otevřených deskách na jeho stole. Zahlédne jména tří svých sourozenců, seřazená od nejstaršího k nejmladšímu. No pane jo. Že by se ta historka o svišti roznesla? Podívá se na policistovu jmenovku.

FOOT.

Chodidlo. Jsou všelijaké typy chodidel. Bosá, v ponožkách, mozolnatá – a tenhle chlap? Marjorie se zadívá na důstojníka a s tichou jistotou pokývá hlavou. V ponožkách. Široká a plochá. Krátké prsty. Spíš praktická než přemýšlivá povaha. To musí vzít v potaz.

Vyfoukne kouřového ducha a pokračuje v rozhovoru. „Co jste to říkala o těch stromech, slečno Lennoxová? Vysvětlíte mi to?"

„Ano, moc ráda. Stromy jsou – jsou to společníci, tiší svědci."

„Z toho teda nejsem ani o fous moudřejší."

„To je normální, že z přírody nejsme vždycky moudří. Je divoká a svéhlavá."

„No, vy říkáte ‚divoká', Hardwickovi to mají spíš za nemravnost. Poslyšte, ve městě by vám na ty umělecký kecy možná skočili, ale tady jste v Grosse Pointe, ne v Detroitu."

Vtom vejde jakási žena a místností se rozlehne klapot podpatků.

„Chet!" vykřikne Marjorie.

Mladá žena s neukázněnými hnědými vlasy a rozmazanou broskvovou rtěnkou si prudce přitáhne prázdnou židli vedle Marjorie a sedne si.

„Tohle je moje sestra Chet," vysvětlí Marjorie.

„My se známe," zamumlá policista.

„Jo, řekl jste o mně, že pytlačím na hřbitově." Chet napřáhne ruku přes stůl. „Charlotte Lennoxová. Ráda vás zase vidím." Pohledem prozkoumá stůl a ukáže na těžítko. „Hele, tohle je novinka. Pěkný. Brouk v pryskyřici, co? Až umřete, tak si to na aukci pozůstalosti koupím. Děckám se budou peníze hodit."

Policista si povzdechne a zavrtí hlavou. „Ach jo, ta vaše rodina. Skelný baroni."

„Sklenění baroni," opraví ho Chet.

„Jasně, samozvaná detroitská honorace." Pohlédne na složku před sebou. „Viděl jsem vašeho bratra, válel se ožralý ve fontáně v golfovým klubu. A teď vaše mladší sestra. To nemáte v rodině nikoho normálního?"

„Záleží, co je podle vás normální." Chet ukáže na policistovu cigaretu. „Můžu?"

„Jen si poslužte," přikývne. „Kolik takových chytráků doma máte?"

„Jsme čtyři sourozenci," povídá Chet a potáhne si z cigarety. „Marjie je vlastně za půlku. Ale mám pro vás tip. Z naší nejstarší sestry Cecile roste gangsterka. Dost byste světu prospěl, kdybyste ji zavřel do Sing Singu."

„Buď hodná, Chet," povzdychne si Marjorie. „Cecile za to nemůže. V každým vrhu je jeden mazlíček." Obrátí se k policistovi. „Ale je to přesně tak, jsem jen poloviční sestra. Ta nejmladší."

„Jo," na to policista. „Byl jsem čerstvě ve sboru, když vašemu otci umřela první žena. Tragická záhada."

Chet ztuhne. „Přeskočíme tu předehru, co vy na to? Řeknete mi, co se stalo?“

„Helen má narozeniny,“ vysvětlí Marjorie. „Asi před měsícem přišla bouřka a pokácela jí milovaný cukrový javor na zahradě. Jak jsem se snažila vysvětlit tady panu policistovi Footovi, ten strom byl takový její pozorný společník a ji zcela zdrtilo, že o něj přišla. Takže jsem jí chtěla dát dárek a na jeden den jí ten strom nahradit.“ Marjorie vstane a shodí si z ramen rozměrnou policejní košili. Je celá pokrytá listy.

Chet pokrčí rameny. „Moje sestra tu sedí, protože je strom?“

Z druhé strany místnosti se ozve vilný hvizd.

„Je tu nejenom proto, že je polepená listím, ale hlavně proto, že má odhalená prsa.“

„Aha,“ přikývne Chet. „Jsem si nevšimla.“

„No samozřejmě,“ přitaká Marjorie. „Jsou to choroše na kmeni. A se vší úctou, pane policisto, nejsem ‚polepená listím‘. Mám na sobě na míru střiženou tuniku ‚pošitou listy‘. Sama jsem ji vyráběla.“ Posadí se.

„Je to nadějná návrhářka,“ pokývá hlavou Chet.

„No, podle Hardwickových je spíš nadějná nudistka a měla by být obviněna z obnažování na veřejnosti.“

„Obviněna?“ podiví se Marjorie.

„Jo. A není to poprvé,“ odpoví policista.

„Není to poprvé?“ Marjorie se zablýskne v očích. „Co to má znamenat?“

„Není to první stížnost na vás,“ vysvětlí policista. „Jak asi myslíte, že vím o vaší rodině?“

„To je nesmysl,“ zasměje se Chet. „Vsadím se o to vaše těžítko, že na nás nic nemáte.“

„Vážně?“ Policista vezme do ruky desky. „Tak se na to podíváme. Vaše milovaná sestřička údajně vjela na poníkovi hlavním vchodem do jedné vily na Lake Shore Road a pak pokračovala po schodech nahoru.“

Marjorie přikývne. „No samozřejmě. Judith byla moc nemocná, nemohla vstát z postele a stýskalo se jí po poníkovi. A od toho jsou tu přece kamarádi, ne, Chet?“

„Pochopte, prosím vás,“ obrátí se Chet na policistu, „Marjie je velmi věrná kamarádka. Jen škoda že její ‚kamarádi‘ už tak oddaní nejsou.“

„No, to zvíře taky nebylo dvakrát oddaný. Judithini rodiče si stěžovali, že ten poník zanechal na jejich cenném perském koberci dárek,“ namítne policista.

„Ale prosím vás,“ ohradí se Chet. „Potřebovali papír pro pojišťovnu.“ Mávne rukou. „Nic na nás nemáte.“

Policista se na obě ženy podívá. „Opravdu? A co ta pohroma v Institutu umění?“

Chet sebou trhne. Marjorie sklopí pohled do klína. „Aha, ta nepříjemnost s Peterem. Chudák Peter.“

Peter. Další nedorozumění.

Marjorie se nadechne a pomalu zvedne pohled. Nerozumějí jí, a navíc ji podceňují.

Rámus na policejní stanici přehluší hlas volající na důstojníka. Ten vstane a deskami na sestry zamává. „Zůstaňte sedět. Hned se vrátím.“ Ženy jej sledují a natahují krky, aby zahlédly siluetu policisty hovořícího za mléčným sklem s jakousi vysokou tmavou postavou.

Marjorie hledí na figuru muže za sklem. Obočí jí vylétne vzhůru. „S kým to mluví?“

„Nevím," odvětí Chet. „Máš kliku, že jsem byla doma, když jsi zavolala. A děda taky. Nejspíš to bude on."

„Ne. To je na dědu moc vysoký a štíhlý." Marjorie sepne ruce v klíně a ztiší hlas. „Jsou to jen šaty, Chet. Chtěla jsem Helen udělat radost."

„Jak si můžeš myslet, že je Helen tvoje kamarádka? Dovolila rodičům, aby na tebe zavolali policii."

„Ví o tom máma?"

„Ne, Lilah byla ještě na tenise, když jsi volala. Ale je to průšvih. Po těch lapáliích s poníkem a s Peterem táta vykřikuje, že pohár jeho trpělivosti už přetéká. Tvrdí, že potřebuješ disciplínu a řád."

Marjorie protočí panenky a sebere sestře cigaretu. „Už mockrát jsem mu vysvětlovala, že se na vysokou nehodím."

„Ne na vysokou. Do kláštera."

„Do kláštera? To je vznešený, ale nikdy by mě nevzali. V černý vypadám otřesně a život bez šampaňskýho mi zní naprosto ďábelsky. Chet, prosím tě, táta se o tom nesmí dozvědět – hlavně o těch mých houbách ne. Řád i disciplínu zvládnu, jen je to strašlivá nuda."

„Když je řeč o nudě, dnes večer se koná výroční večeře v klubu."

Marjorie se při tom pomyšlení zašklebí. Humr thermidor okořeněný hádkou.

Tmavé postavy za sklem se dají do pohybu. Dveře se otevřou a v nich se objeví policistova hlava. „Slečno Lennoxová, můžete jít."

„Vidíte? Detroitská honorace!" křikne na něj Chet. „Děda nejspíš zatahal za nitky."

Marjorie se pomalu nadechne a dívá se k chodbě po dědečkovi. Ale odcházející postava, kterou zahlédne, není děda. Přísahala by, že je to… Ne. To není možné. Nemůže to být on. Anebo ano? Víc než rok ho nikdo neviděl. Ale kdyby to byl on, vysvětlovalo by to ten podivný předmět, který se jí nedávno objevil v pokoji. Rozechvěje ji vzrušení. Postava zmizí, ale jako kapka smůly z kůry se objeví něco jiného.

Naděje.

Chet si prohlíží brouka uvězněného ve skle. „Nádhera. Nožičky má trochu skrčený pod sebou, jako kdyby se choulil před ránou." S úsměvem se obrátí na Marjorie. „Ten Foot je v pohodě. Ale doufám, že umře," řekne. „To jeho těžítko bych si fakt přála."

2

ROZPTÝLENÍ

Marjorie sedí schoulená ve vysokém okně svého pokoje, kouří a dívá se na rozlehlé pozemky rodinného sídla Glen Arden. Impozantní a honosná vila byla okouzleným snem jejího dědečka. Stojí za branami z tepaného železa na konci aleje, jež nese jméno jejich rodiny.

Dům má okna obrostlá břečťanem, třináct komínů a stupňovitou střechu, která málem probodává mraky. Pyšní se dvanácti pokoji ve třech patrech, velkolepým schodištěm, tanečním sálem, nádhernou jídelnou, křídlem pro personál a velkou knihovnou s regály, za nimiž se ukrývá nelegální bar. V zadním traktu je prosklené atrium s ustavičně upatlanými okny a poněkud šikmým výhledem na zahradu.

Poprvé Marjorie pochopila, že je dům jedinečný, když tu Cecilina kamarádka Delphine Dodgeová odmítla přespat, protože zdi si tady prý šeptají.

„Koho zajímá, co si myslí Delphine," prohlásil otec.

„Ale o čem to proboha asi tak mluví?" zeptala se máma.

Marjoriiny kamarádky se Glen Ardenu vyhýbají. Ale její bratr Graham tu má často celou partičku kamarádů, vyvalují se na terase nebo se poflakují po trávníku a pijí koktejly u tenisových kurtů a malého zahradního domku.

K hlavní příjezdové cestě přiléhá parkoviště a garáž, kde parkuje rodinná sbírka automobilů. Marjorie pozoruje Atchisona, letitého rodinného majordoma, jak na štěrkové točně před domem hovoří s pošťákem. Atchisona si původně najali prarodiče pro sebe, když postavili Glen Arden. Rodina však rostla a jeho povinnosti se rozšiřovaly. Jeho štíhlá postava a stříbrné vlasy působily velmi elegantně, ale vyzařovala z něj taková autorita, že sourozencům bránila provádět mu všelijaké šprýmy, jakými trápili zbytek služebnictva. S Atchisonem a Slorou, hlavní komornou, se nežertuje.

Marjoriinu pokoji vévodí postel s nebesy a vládne tu obvyklý chaos. Všude se povalují hedvábné punčochy, skici aktů a plechovky od čokoládových bonbonů přetékající vykládanými knoflíky.

„Neměla byste kouřit, slečno Marjorie," ozve se Ina, jedna z komorných. „Vaše babička říká, že kouření je pro mladé dívky nebezpečné."

„To má babi nejspíš pravdu," přikývne Marjorie. „Jako obvykle."

„Jako když ti říkala, že skákat do Detroit River je chyba," přisadí si Chet.

„Jo, ale bylo to děsně osvěžující," opáčí Marjorie. „Za tu vyrážku to stálo. A někdy člověk prostě musí zavřít oči a skočit.

Kouření, to je něco jinýho, ale líbí se mi, jaký mám po něm hlas. Hlubší, dospělejší."

„Ukaž, dej mi taky práska." Chet shodí ruku přes pelest Marjoriiny postele a sáhne pro cigaretu. Marjorie seskočí z parapetu a odevzdá chesterfieldku sestře.

Jen co z místnosti odejde Ina, vstoupí sem Graham oblečený v černém smokingu se saténovými klopami, motýlkem a nezbytnou páskou přes oko – nešťastnou připomínkou nepovedených loňských oslav.

„Tenhle pokoj je něco mezi pohádkou a hambincem," prohlásí.

„Já myslím, že v hambinci mají mokrý prostěradla," odpoví Chet.

„Záleží, kam člověk přijde. Kde jste vy dvě byly?"

„Na policejní stanici," odpoví Chet. „Hardwickovi zavolali na Marjie policajty."

„Proč?"

„Z nedostatku představivosti," vysvětlí Marjorie.

„Starý Hardwick brblal, že jí z toho lesa, co si vyrobila, něco utíká," upřesní Chet.

Graham sebou praští na postel vedle Chet. „Tak proto táta tak zuří?"

„On to ví?" vyjekne Marjorie.

Za dveřmi zahřímá hlas Duncana Lennoxe. Marjorie se vyděšeně podívá po sourozencích. Vklouzne za paraván právě v okamžiku, kdy se dveře rozlétnou.

„Kde máte sestru?" zaburácí otec.

„To jsme se zrovna chtěli zeptat tebe," odpoví Chet. „Čekáme na ni."

„Co se stalo, starouši? Jsi rudý jako kardiak," povídá Graham.

„Co se stalo? Viděli ji v policejním autě."

Chet si vzdychne. „Nejspíš jenom potřebovala svézt."

„No, něco vám povím. Já ji rád svezu a pojede z tohohle domu pryč. Čím dřív, tím líp! Koukají z ní jen problémy!" Rozhodí rukama. „Řekla ženě Henryho Joye, že jsme se s dědou pohádali."

„Vždyť to tak je," pokrčí rameny Chet.

„Ale je to soukromá věc! Prát naše špinavé prádlo na veřejnosti škodí obchodu!"

„Tak si ty svoje špinavý ponožky vyper sám a promluv s dědou o kompromisu," nadhodí Graham.

Duncanovi se tvář rozhoří vztekem. „Já o žádný kompromis nestojím. Chci, aby Marjorie mlčela, krucinál." Podívá se na Chet a Grahama, rozvalené ve večerních šatech na posteli. „To jsem tu jediný, kdo doopravdy pracuje?"

„Já pracuju," ohradí se Chet. Graham do ní dloubne loktem, aby mlčela.

„Hladit koně není práce," ušklíbne se otec.

„Investoři v polo klubu by nesouhlasili," namítne Graham.

„Tati," vzdychne Chet. „Neměl by ses jít obléct na tu narozeninovou večeři?"

Otec odkráčí z místnosti a práskne za sebou dveřmi.

Marjorie se vyloupne zpoza paravánu, oblečená v nádherných, slonovinově bílých hedvábných šatech. „Grahame, buď tak hodný a zapni mě, ano?" Obrátí se k němu zády a odhalí dlouhou řádku perlových knoflíčků táhnoucí se jí od krku až k hýždím. „Ten tátův hlas. Strašně zuřil. Byl červený v obličeji?"

„Spíš rudý," odvětí Chet.

„Pane jo. Pojedu zvlášť a sejdeme se v klubu," řekne Marjorie. „Nestíhám. Neviděli jste někde můj kufr?"

„Použila jsem ho přece jako pelíšek pro toho nemocného sviště, to jsi zapomněla?" odpoví Chet.

„A jo vlastně."

„K čemu potřebuješ kufr?" zajímá se Graham.

Marjorie si obtáhne ústa rtěnkou a zvesela změní téma. „Jo, když už mluvíme o zavazadlech, viděli jste, že v Hudson's teď nově mají cestovní kufr od Vuittona? Je moc hezký."

„Jo. Já mám s Louisem Vuittonem leccos společnýho," povídá Chet. „Máma mu umřela, když mu bylo deset. Macechu neměl rád, a tak se sebral a šel pěšky přes čtyři sta kilometrů do Paříže."

„Chudák. Měl si navrhnout auto, a ne kufr," poznamená Graham.

Chet se posadí. „Ty se chystáš na dostihy? Proto potřebuješ kufr?"

Marjorie neodpoví. Pořád ještě je vyvedená z míry rozčilením, které zaslechla v otcově hlase. Ať se snaží, jak chce, pořád ho jen štve. Marjorie se jemně usměje. To nevadí, ona má plán. Ano, bude potřebovat kufr. A taky odvoz z města.

A ještě něco bude potřebovat.

Vypařit se tak, aby se rodiče nic nedozvěděli.

3

SUCHÉ MLASKNUTÍ

Rodina Lennoxových sedí bok po boku u dlouhého stolu prostřeného bílým plátěným ubrusem. Křišťálovými sklenicemi pomrkává šest pokroucených odrazů. Po klubu se hemží číšníci, krotí vzdouvající se závěsy a zavírají dveře na verandu. Obloha potemněla, vzdálené hřmění zní čím dál blíž a zastiňuje waltz smyčcového kvarteta.

Marjorie miluje bouřky. A když byla mladší, milovala i společnou oslavu narozenin v klubu. Ale od té doby, co se otec pustil do křížku s dědečkem kvůli stavbě nové sklárny, rodinná fasáda utrpěla praskliny. Cormac Lennox už se na veřejnosti neukazuje vedle jejich otce, což je jasný signál, který ovlivňuje, jak rodina působí navenek.

Když dědeček ještě sedával s nimi u stolu, nikdo si ho netroufl přerušit. Ale teď když v čele sedá jejich rozšafný otec, střídají se tu detroitští příznivci automobilového průmyslu

jako na běžícím pásu. Tentokrát je to Myrtle Branleyová, nadšená vyšetřovatelka všeho, co se kde šustne, a škrobená sestřenice rodiny Fisherů. Je to vdova po průmyslníkovi a její obnošený černý šat už od ustavičného žehlení vybledl z černé v antracitovou. Nepoddajné šedivé vlasy a zažloutlé zuby prozrazují, že už není nejmladší.

Marjorie se nakloní ke Grahamovi a pošeptá mu: „Té by se ve vlasech mohla uhnízdit vraní rodinka. Musím si ji nakreslit. Bude to docela hezký."

„Ještě hezčí by bylo, kdyby jí ty vrány pokadily obličej."

Paní Branleyová se zastaví v čele stolu. „Duncane. Lilo. Dobrý večer. Jsem ráda, že vás tu vidím. Sepisuji sousedy do domobrany. Nechcete se zapojit?"

„Nezlobte se, Myrtle, ale neměli bychom na to čas. Máme dost práce," odpoví Lilah.

„Všichni máme plné ruce práce. Ale tu vlnu loupeží a krádeží šperků je potřeba zastavit. Už mě nebaví spát v perlách."

Marjorie se usměje. „Jejda! To se dá vyložit různě."

Graham přes celý stůl zavolá: „Nezvažovala jste, že byste si koupila revolver, paní Branleyová?"

„Co prosím?"

„Bouchačku. Železo," přikývne Chet. „Nejlíp se proti gaunerům bojuje, když se člověk sám stane gaunerem."

Paní Branleyová zvedne brýle zavěšené na poprsí a prohlédne si sourozence. „Kolik už vám je let?"

„Na to ať odpoví náš otec," řekne Graham. „Schválně, tati, kolik nám je?"

Všichni čtyři se zahledí na otce, který je důkladně namazaný a leskne se potem. Ten chvíli mlčí a vypadá, že chce od-

povědět, ale pak se zasměje. Kdovíproč prsty naznačí, jako že střílí z pistolí, a pak do sebe bleskově obrátí gin se sodou.

„Opatrně, kovboji. Byla by škoda, kdyby ses utopil," poznamená Graham.

„Pravda," přisvědčí otec a otře si ústa rukou. „Kdo by ti platil Yale?"

Lilah se usměje tím svým umělým macešským úsměvem, který odhaluje příliš mnoho zubů, a rychle vstane, aby odpověděla. Mávne rukou směrem k dětem, jako by odhalovala nový osobní automobil od Forda. „Cecile je dvacet pět. Byla jste na její svatbě."

„Ano, samozřejmě. Ale kde má manžela?" zeptá se paní Branleyová.

„Lou je dnes… indisponován." Lilah si odkašle, aby zmírnila podráždění, a pokračuje. „Charlotte – Chet – je dvacet čtyři. Grahamovi je jednadvacet a Marjorie dvacet."

„Grahama si pamatuju. Napsal mému manželovi úžasný nekrolog."

Chet vyprskne šampaňské zpátky do skleničky, jak se snaží potlačit smích. Graham ji pod stolem nakopne.

„A Marjorie, jistě," pokračuje paní Branleyová. „Ty ses přátelila s Peterem Howellem. Měl výtečnou pověst, než se to všechno provalilo. Zajímalo by mě, co dělá teď."

„Vidím to tak na třicet let až doživotí," ušklíbne se Cecile a střelí pohledem po Marjorie.

„Chudák Peter," ozve se Chet.

Otec se podívá na Marjorie a znechuceně zavrtí hlavou.

„A jakpak se mají Cormac a Finola?" zeptá se paní Branleyová. „Samozřejmě mi do toho nic není, ale souhlasím

s Cormacem. V Detroitu je továren dost. Musíme šetřit. Využít to, co máme, místo abychom stavěli nové."

Za francouzskými okny se ozve zahřmění. Vítr skučí, jak se snaží probít žaluziemi.

„A je to tu," zašeptá Graham a promne si spokojeně ruce. „Už se střílí."

Lilah konejšivě položí manželovi ruku na rameno a řekne: „Cormac a Finola se mají dobře. Užívají si zasloužený důchod."

Otec bodne do roštěné a na talíř se vylije šťáva. Lusknutím prstů si objedná další gin se sodou.

„Je škoda, že nejsou na oslavě. Stejně je to mimořádná věc, že se vám všechny děti narodily první týden v červnu," podotkne paní Branleyová.

Nikdo neodpoví. Ticho se vleče, až se Lilah uměle zasměje a dá se do řeči o čemsi bezvýznamném.

Opět zahřmí, zase o něco blíž a hlasitěji.

„Mimořádná věc," zamumlá Graham. „Puritánka jedna jedovatá."

„Ale ten tvůj nekrolog ji nadchl," zazubí se Chet. „Harold se jmenoval její manžel, ne?"

„Výborně, Chet," přikývne Marjorie.

„Vy jste hovada," odfrkne si Cecile.

„My že jsme hovada? Proč nás lidi prostě nemůžou nechat na pokoji?" zašeptá Graham. „Za našimi zády o nás říkají, že jsme zbohatlíci, a ještě další věci. A na tom, že se tři z nás narodili v červnu, není nic mimořádnýho. Je to přesně devět měsíců po otcových narozeninách, což je jediný den, kdy s ním nejspíš ženská ze soucitu vleze do postele."

„Grahame, nech toho!“ sykne Cecile. „Jsi nechutný. Všechny nás ztrapňuješ.“ Nejstarší sestra sevře nůž. „A bolí mě z tebe hlava.“

Venku se zableskne a světla v místnosti probliknou.

„Cecile,“ ozve se Marjorie tiše. „Ty se tady v klubu asi ukazuješ ráda, ale pro některý z nás to taková zábava není.“

„Děkuju, Marjorie,“ přisadí si Graham.

Před rokem na téhle oslavě narozenin přišel Graham o oko, když otec vystřelil zátku ze šampaňského. O celé události se psalo ve společenské rubrice *The Detroit News.* Černá páska, kterou nosí, bude to neštěstí navždy připomínat.

„Přestaň kňourat. Byla to nehoda,“ opáčí Cecile.

Marjorie zvedne světlé oči k sestře. Mluví laskavě. „Opravdu, Cecile? Vážně to byla nehoda? Namířil tou lahví Grahamovi na hlavu.“

Cecile praští střenkou nože o stůl. Je to napomenutí Marjorie za to, že říká věci, které se nahlas nevyslovují – tím je ostatně proslulá.

V tu chvíli hovor utichne. Lilah se dramaticky nadechne, aby strategicky odvedla pozornost jinam. „Opravdu?“ Položí paní Branleyové ruku na paži a trochu zesílí hlas. „Kde jste to slyšela?“

„No přece tady. Bonafante se prý vrátil před několika týdny. Viděli ho v yacht klubu s Algerovými.“

„ANO!“ zvolá Marjorie. Takže se jí to nezdálo. Opravdu ho na nádraží viděla.

Paní Branleyová se na ni podívá. Rodina se na ni taky podívá. Na židli z ořešáku vypadá její už tak věchýtkovitá postava ještě drobněji. Plamen svíčky se zamihotá a její hnědé

mikádo a ofina, s níž vypadá jako Kleopatra, se jemně zalesknou. V houstnoucí tmě působí celá takřka perleťově.

„Ehm, ano," dá se do řeči. „Slyšela jsem, že pan Alger byl v yacht klubu, a –"

„Děkuju, Marjorie," přeruší ji matka. Obrátí se zpátky k paní Branleyové. „A jaké má pan Bonafante plány na léto?"

„Tak to samozřejmě nikdo neví. Víme vůbec, co dělá? Někdo říkal, že se zase pustil do toho svého programu. Toho –" Paní Branleyová vydá suché mlasknutí. „Toho rezidenčního programu. Pro umělkyně. Ano, jen pro ženy. Dost pochybná věc, jestli chcete vědět, co si myslím."

„Nechceme," zamumlá Graham.

Zahřmí. Na střechu klubu začnou dopadat dešťové kapky, buší do ní jako pěsti. Smyčcové kvarteto vyměnilo nástroje za gin propašovaný přes kanadský Windsor.

„Moc rád jsem vás viděl, paní Branleyová!" zvolá Graham a zamává z druhého konce stolu. Paní Branleyová jeho narážku pochopí, tence se usměje a odkráčí. Graham se chytí za hrdlo a předvádí dávení. „Já ji nesnáším. Strašná drbna."

„Jednu nosní dírku má větší než druhou," podotkne Chet.

„Asi je dost osamělá," řekne Marjorie.

„Moje hlava," postěžuje si Cecile.

„Je to klepna," odtuší otec s pusou plnou masa. „Ale nedivte se jí, že má pochybnosti o čistotě úmyslů někoho, jako je Bonafante."

„Proč?" podiví se Marjorie. „Ty ho znáš nějak blíž?"

„To ne. Ale program, kde učí mladé holky čmárat a snít? Mladé žáby si mají hledat manžely, ne podnikat přihlouplé umělecké eskapády."

„Přihlouplé je spíš říkat ženám žáby," podotkne Chet.

„Necháte už těch řečí?" vřískne Cecile a zamává steakovým nožem. „Bolí mě hlava, sakra!"

„Tebe taky pořád něco bolí," na to Chet. „To bude z provinilosti. Nosíš v hlavě moc tajemství."

„Anebo ji sžírá rakovina," řekne Graham.

„To je možný," přikývne Chet.

„Vy jste hrozní!" vyštěkne Cecile, vstane a odkráčí.

Otec praští vidličkou o stůl. „Krucinál, Grahame, nechte ji na pokoji. Není jí dobře." Vstane a odejde za Cecile.

„Prosím!" přidá se Lilah. „Copak se nemůžeme navečeřet jako normální rodina?"

„Jenže my nejsme normální rodina," opáčí Chet.

Lilah vzdychne, hodí ubrousek na stůl a vstane. „Budu u baru." Odmlčí se a pak dodá: „Marjorie, miláčku, ty šaty, co sis na dnešek ušila, jsou krásné. To slonovinové hedvábí ti zdůrazňuje teplý odstín vlasů. Ale ten hluboký výstřih nepůsobí příliš spořádaně." Lilah odejde.

Marjorie hledí do talíře.

„Ten výstřih je úplně v pohodě," ozve se Chet. „Ještě že neviděla ty tvoje houby. Máš vážně talent, Marjie."

„Děkuju, Chet. Design a ženy v umění jsou pro mě moc důležitý." Marjorie se usměje. „A pro někoho z vás nejspíš taky. Protože jak jinak by se ke mně do pokoje dostala informace o tom Bonafanteho programu."

Hlavy se otáčejí, čela se krčí. „Cože?" podiví se Chet.

Sourozenci hledí na Marjorie. Venku hřmí a blýská se. Připadá si jako na jevišti. Vstane, zvedne bradu a promluví jasným divadelním hlasem.

„Čtyři letní týdny. Rezidenční pobyt, který vás pohltí. Struktura a disciplína, které vám pomohou k ukojení vašich uměleckých vášní."

„Ukojení uměleckých vášní? To zní nevhodně." Graham se zazubí. „Skandálně."

„To je možný," připustí Marjorie a pozvedne skleničku se šampaňským. Oči jí najednou zvláštně září. „Držte mi pěsti, jo? Přihlásila jsem se a vzali mě. Zítra odjíždím."

Nejdražší Coco,

ptáci tuze zvláštně poletují.
Vznášejí se na místě.
Šepotají.
Snad je to počasím.
Buďme připraveni.

4

CHUDÁK PETER

Marjorie sedí v úzkém výklenku okna svého pokoje. Obloha má čistou, svěže modrou barvu, jako by příroda po běsnění večerní bouře přicházela s nabídkou smíru. Přes zahradu se nese cvakot nůžek, jak zahradníci krotí spletence barevných pivoněk snažících se uniknout z upravených záhonů.

Marjorie ty nůžky nenávidí. Květiny by měly růst divoce a svobodně. Podívá se na Chet, která sedí na posteli, kouří a cosi píše do bloku.

„Je tátovi pořád ještě zle?"

Chet pokrčí rameny.

Ina, jejich hospodyně, oprašuje Marjoriina vzácného skleněného králíka, oblečeného v sukýnce z rozstříhaných telegramů. „To bude dobré. Je to jen kocovina."

„Přesně tak," přitaká Chet.

Marjorie seskočí z okna, posadí se k toaletnímu stolku a zadívá se do zrcadla. „Kdybych se přestěhovala do New Yorku nebo do Paříže, chyběla bych ti, Chet?“

„To teda nevím.“

„Takové věci se neříkají,“ napomene ji Ina.

„Nesouhlasím,“ opáčí Marjorie. „Je dobře, když lidi mluví pravdu. A Chet mi nikdy nelže.“

„Skoro nikdy,“ opraví ji Chet a vyfoukne ke stropu závoj kouře. „Ty ovšem říkáš pravdu vždycky a všem. A to je problém.“

„Nekritizuj mě, Chet. Život je krátký, ale nevlídnost jen tak nepřebolí. Zrovna ty bys o tom měla něco vědět. Koho zvěčňuješ v těch svých papírech?“

Chet nabere do plic kouř, zadrží dech a pak vyfoukne a přitom mávne rukou. „Pana Theodora Kolanskýho. Zástava srdce. Bylo mu pětasedmdesát, když byl zvolen do Senátu. Prodával paruky.“

„Paruky,“ zopakuje Marjorie a kroutí si přitom ofinu na prst. „Škoda že už nefrčí. S parukou si člověk může vytvořit úplně novou osobnost. Přemýšlela jsi o tom někdy?“

Ačkoli svým vlastním divokým vlasům a pihovaté tváři žádnou zvláštní pozornost nevěnuje, dost možná o tom Chet opravdu přemýšlela. Přemýšlí o všem. Píše nekrology pro nabubřelý místní deník *The Detroit Times*, což je úkol, který převzala po bratru Grahamovi. Toho totiž ve snaze o finanční osamostatnění napadlo, že by si mohl rychle vydělat peníze napsáním obscénního románu, než nastoupí na Yale. Nabyl dojmu, že letní brigáda v oddělení nekrologů mu poskytne materiál na příběh. Takže dědeček přes rodinný odpor

vůči novinářům zatahal za nitky a sehnal mu práci v novinách. Graham o ni rychle ztratil zájem, ale na Chet udělala dojem, a tak ho vyplísnila.

„Vždyť jde o lidský životy!“ bědovala a svírala papíry s údaji o zemřelém. „Ušli nějakou cestu a zaslouží si, aby se na ně nezapomnělo.“

„Jestli ti na tom blbečkovi tak záleží, tak to napiš sama,“ odvětil Graham.

A tak to napsala.

A editorovi se to líbilo.

A ona psala dál.

A dál.

A dávala ty články Grahamovi a on je v novinách odevzdával, jako by je napsal sám. Oběma jim to takhle vyhovovalo, protože se vůbec nehodilo, aby mladá žena ze zámožné rodiny automobilového průmyslníka v Detroitu byla novinářkou. A tak Chet psala nekrology, Graham se s ní dělil o honorář a editor skočil na historku o tom, že Chet zapisuje, co jí Graham posílá nákladnými telegramy z Yaleu – mimo jiné nekrolog jistého pana Harolda Branleyho, zesnulého manžela ustavičné plačky Myrtle Branleyové, která jim v klubu narušila narozeninovou oslavu.

A co na tom bylo nejhorší? Že té lsti uvěřili i jejich zaneprázdnění rodiče. Grahama kritizovali za domnělý zájem o psaní a Chet měli za své „nejsoucitnější dítě“, vzhledem k tomu, kolik pohřbů navštěvovala.

Ozve se zaklepání a objeví se Graham. Zavře dveře a všimne si hospodyně. „Dobrý den, Ino. Mohl bych vás a vaši prachovku poprosit, abyste zmizely?“

„S radostí. Musím uklidit ještě osm pokojů."

„Jen nepospíchejte. Mně na úklidu vůbec nezáleží. Beztak máte už tak dost práce. Ale potřebuju se sestrami probrat něco nepříjemnýho. Byl bych moc nerad, kdyby si někdo myslel, že jste v tom spiknutí s námi, a vyhodili vás. Bude lepší, když o tom nebudete nic vědět." Graham sebere Chet cigaretu a zaujme Marjoriino místo na parapetu okna. Sedne si bokem do místnosti a čeká, až Ina odejde. Jeho výrazně opálená tvář, rozcuchané hnědé vlasy, lněné kalhoty a mátově zelené ponožky s monogramem tvoří pohledný obraz. A on to ví.

Těžké dubové dveře se slyšitelným klapnutím zapadnou.

Marjorie vyskočí od toaletního stolku a vytáhne zpod postele kufr. „Už jsou pryč?"

„Jo," odpoví Graham. „Táta je ve městě a matka teď odjela na tenis."

„Na tenis? Ale prosím tě," ušklíbne se Chet.

„Já vím." Graham si ukáže na pásku na oku. „Obracím oko v sloup." Zhluboka si potáhne z cigarety a nedopalek cvrnkne z okna ven.

„To bys neměl," napomene ho Marjorie. „Mohl bys způsobit požár."

„To by byla klika. Jsi nachystaná?"

„Ano." Marjorie si natáhne bílé letní rukavičky a na hlavu si narazí levandulový plstěný klobouk. Zastrčí si krátké vlasy za uši. „Grahame, jsi hrozně hodný, že mě svezeš. Chet, neřekneš nikomu o té rezidenci, viď že ne? Buď hodná sestra, prosím tě."

Chet nepřítomně hledí do stropu. „A co ty, budeš hodná sestra?"

„No samozřejmě."

„Já myslím, že správný sestry jsou chápavý. A umějí odpouštět."

„Jo, tak to si správnou sestru představujeme stejně," přitaká Marjorie. „Jako když jsem ti řekla, že pod hedvábnými šaty musí někdy být vidět bradavky. Nedobírala sis mě, pochopila jsi mě."

Graham zavrtí hlavou. „Neříkej takový věci nahlas, Marjie."

„Ale já mluvím o módě. Móda je umění. Není na tom nic odpornýho, Grahame. Chet mi rozumí. A sestry se navzájem svěřují. Když už je řeč o svěřování, mámě řekněte, že jsem na letním bytě."

„Dobrá," přikývne. „Takže ten rezidenční program je Bonafanteho? Vážně si myslíš, že se s ním potkáš? Já ho nikdy neviděla. Děda je jediný, kdo se s ním zná."

Marjorie zvedne kufr, ale hlavu nechá svěšenou. Jen při zmínce o Bonafantem jí zrůžoví tváře.

„Naše sestra," oznámí Chet a zvedne prst. „Cecile není hodná sestra."

„Cecile je složitá sestra," odtuší Marjorie.

„Jak s ní můžeš mít soucit po tom, co se stalo minulý léto?" opáčí Chet. „Chudák Peter. Oba vás podrazila."

Předešlé léto Marjorie chodila s Peterem Howellem, výrazným mladým umělcem pracujícím v reklamě. Stejně jako jméno Lennoxových symbolizovalo jmění ze skla, rodina Howellových si vybudovala majetek z oceli. A také si získala všeobecnou úctu. Marjorie a Peter se k sobě hodili nejen rodinným majetkem, ale i tvůrčí povahou. Peterův prapodivný šatník někdy předčil i Marjorie a její kreace. Miloval šperky a vyráběl si vlastní z třpytivých střepů, zametených ve sklárně Lennoxových.

Otec nesnášel Peterův křiklavý zevnějšek a úspěchy jeho rodiny opovrhoval. A tak Cecile nesmírně těšilo mu vyslepičit, že Marjoriina milého vyslýchali v souvislosti s krádeží desítek jedinečných a cenných šperků v detroitském Institutu umění. Jako by Peterovo možné spojení se zločinem nebylo dost zlé, novinové zprávy se ponořily ještě hloub, a dokonce se psalo i o tom, že chodí s jakousi slečnou z Grosse Pointe.

Ta zmínka v novinách otce rozzuřila. Tvrdil, že Marjoriino spojení s Peterem mu pošpinilo pověst. Graham a Chet namítali, že nelze pošpinit něco, co už je špinavé. Cecile prohlašovala, že mu Marjorie pomáhala a naváděla ho. Celá ta událost Marjorie mátla a trápila. Petera nezatkli, jen vyslechli. Ale ona měla zakázáno se s ním stýkat. Matka ji sice bránila, ale otec neustoupil. Rodinný spor se vyostřil a teď už se o něm mluví jen jako o „té události" s občasnými zmínkami o „chudáku Peterovi".

„Já jsem se s Peterem spíš kamarádila, než že bych s ním chodila. Pořád nechápu, co se stalo, ale nemám to Cecile za zlý," vzdychne Marjorie. „Trápí se. Je tátův miláček, ale je uvězněná v bolesti. Mám štěstí, že mě nic takovýho nesvazuje." Marjorie položí kufr, zvedne ruku k nebi a začne recitovat. „Jsem volná, a přece ne prázdná. Jsem nevinná, a přece statečná. Jsem zvídavá a romantická. Ukaž se mi, abych viděla… sebe!" Odmlčí se a pak se radostně usměje. „Jo, tak to bylo dobrý."

Chet se obrátí ke Grahamovi a zkoumavě se na něj podívá.

Graham vzdychne a prohrábne si vlasy. „Tak jo, statečná sestro. Jdeme."

5

TRPKNOUCÍ MĚSTO

Graham jede s lovecky zeleným automobilem Nash Touring po Woodward Avenue.

„Rezidence pouze pro ženy. A provozovaná mužem. Pořád nevím, co si o tom mám myslet. Máš u sebe nějaký peníze, kdybys náhodou něco potřebovala?"

„Něco málo," řekne Marjorie. Myslí na peníze, které štípla z matčiných úspor. Matka má peníze uložené v tajné přihrádce svého toaletního stolku. Říká, že jsou „na horší časy", ale netuší, že Marjorie už jako malá holka skrýš objevila a celé ty roky do ní tajně chodí. Jednou si tam s Peterem vzali několik bankovek na neplánovaný výlet do Chicaga na Ziegfeldovu inscenaci v Illinois Theatre. Matka si toho nikdy nevšimla. Ale když Marjorie nakoukla do přihrádky tentokrát, nebyly v ní jen peníze. Pod úsporami byl zastrčený list papíru – milostný dopis, v němž matku její „tenisový" partner

oslovuje můj milovaný anděli. Nedokázala si ho přečíst, tak moc ji vyvedl z míry.

Změní téma. „Je mi hrozně, že jsem o té rezidenci neřekla babi a dědovi."

„Musela bys odpovědět na milion otázek. A děda zná všecky v Detroitu," dodá Graham. „Nejspíš přesně ví, co je to za budovu, kde budeš. A na rozdíl od otce mu záleží na tvým bezpečí."

„Pravda. Ale Grahame," špitne Marjorie. „Proč je to tátovi jedno?"

Graham se zasměje. „Proč je mu to jedno? Má jiný starosti, je úplně posedlý autama a vším kolem. Je bezcitný, soutěživý a chamtivý, a navíc povrchní. Naše rodina žije ze skel k autům, Marjorie. Ze skla. Celý bohatství vystavěný z písku. Je v tom hluboká ironie."

Marjorie však tu ironii nevidí. Vidí dědečkovu tvrdou dřinu. Jeho cestu ze Skotska do Detroitu, mnoho let, kdy pracoval šestnáct hodin denně a po večerech postával u hotelu Pontchartrain, aby tu zastihl Louise Chevroleta nebo Henryho Lelanda z Cadillacu. Vidí dědovu vášeň. To, jak tiše budoval celou dynastii a její sídlo v Grosse Pointe. Jejich otec si užívá výhody dědečkovy pilné práce. Ale při lobbování za novou továrnu neváhá kritizovat a volat po změnách.

A ledacos se už změnilo. Pontchartrain byl před několika lety srovnán se zemí. Teď se velcí mužové poválečného automobilového průmyslu – mužové jako její otec, kteří jsou rozhodnuti proměnit Detroit z „Paříže Středozápadu" v „motorové město" – rádi scházejí v Statleru a ve sportovním klubu.

„Víš, kdo nadbíhá našemu otci?" zeptá se Graham.

Marjorie zavrtí hlavou.

„Smrt. Smrtelnost. Jeho apetit na všecko možné přesahuje obžerství. Jindřich Osmý vedle něj vypadá jako amatér. Viděla jsi ty boláky?“

„Panebože, neviděla. On má syfilis? Chet má seznam slavných lidí, kteří na syfilis umřeli.“

„Já nevím, jestli je to syfl, ale dost možná ho zabije, jak se snaží sám sebe přesvědčovat, že je pořád mladý a mužný. Minulý týden se snažil udržet krok s naším švagrem a zlil se tak, že se pak vykadil do postele.“

„No nazdar. Tak proto Slorah pálila povlečení.“

„Sice mě rozčiluje, ale mám o něj obavy. Však víme, jak tihle automobiloví magnáti končí po padesátce.“

Marjorie se zamyslí nad bratrovými slovy. Tragické, navzájem propletené smrti bratrů Johna a Horace Dodgeových muži ve středním věku, jako je jejich otec, dost zamávaly. Všichni měli za to, že až přijde smrt, neurvalí, nezničitelní bratři Dodgeovi ji vypoklonkují s plnou parádou. Byli to mohutní, odolní chlapi, kteří raději přespali v práci na ponku, než aby ztráceli čas a chodili domů. Šířily se zvěsti o tom, že ti dva umřeli, protože za prohibice vypili denaturovaný alkohol, do kterého federální úřady přidávaly jed. Že zemřeli na chřipku a ještě na smrtelné posteli o sebe navzájem pečovali – to byl až příliš lidský osud.

Den před smrtí Horace Dodge prý Slorah, jejich hlavní hospodyně, slyšela přes stěny Glen Ardenu křik pradleny *bean-nighe*, který podle skotské mytologie předznamenává smrt.

„Ale ten křik,“ šeptala tehdy Slorah, „to nebyl křik za jednoho člověka. Nejenom za Horace Dodge, víte? Byl to pláč za město. Zlý znamení, který platí pro celej Detroit.“

Práce na stavbě sídla Dodgeových, které mělo být nejhonosnější budovou, která kdy zdobila Detroit, byly zastaveny. John Dodge si na stavbu svého panského sídla ze Skotska přivedl víc než devadesát kameníků. Palác o sto deseti pokojích s podzemními tunely zůstává nedostavěn a zbývá z něj strašidelná slupka někdejších snů, obydlená jen hnízdícími havrany a hvízdajícím větrem.

Město trpkne. Prohibice s sebou přinesla nárůst zločinnosti a nelegálních obchodů. „Dynamický Detroit" a „Detroit, město zázraků" prochází proměnou. Od té doby, co utichla děla a Velká válka skončila, všechno se ustavičně mění. Jestli bratři Dodgeovi umřeli, ještě než jim bylo šedesát, může se to stát i jiným. Dobří muži, starší muži jako její dědeček ustupují a dělají prostor mladší, hladové generaci – jako její otec. Ale Marjorie velmi dobře chápe.

Mladší a novější neznamená nutně lepší. Někdy je to nebezpečné.

A o opravdu úspěšných mužích platí, že se o nich ví, ale často nejsou vidět.

Jako Charles Bonafante.

Bonafante má v Grosse Pointe vlastní sídlo, velký dům za vysokými branami na Windmill Pointe. Autobaroni se před ním sklánějí, ženy ho zbožňují a děti v něm vidí modlu. Šeptají si, že jeho aura je tak výrazná, že když projde kolem, lidi bezděčně ustupují. Delší období jeho nepřítomnosti dávají vzniknout všelijakým spekulacím a ze vzácných Bonafanteho návštěv na Pointe všichni místní vždycky doslova šílejí. Ale proč? Bezmála metr devadesát vysoký svobodný muž s vzezřením vůdčí osobnosti nikdy neuspořádal jedinou

společenskou událost ani ostatní nepozval do svého domu. Sám dostává stohy pozvánek, ale nikdy nikam nechodí. Společnost mu dělají jen postarší sluha a fenka dobrmana, která se údajně jmenuje Daisy. Jeho blyštivá jachta kotví nikoli v yacht klubu s plavidly nejlepších rodin, ale přímo na jeho vlastním pozemku. A když se plaví, tak jen s posádkou, jinak s sebou nikoho nebere.

Všichni ho sledují. Všichni si o něm šeptají.

Marjorie by se takovými řečmi normálně nezaobírala.

Ale jednou se s ním setkala osobně.

Byla s ním sama.

Bylo to před několika lety. Poslední večer, kdy hotel Pontchartrain ještě stál. Byla z rodiny jediná, kdo přijal dědečkovo pozvání a přidal se ke staré partě automobilových magnátů, začínajících pašeráků alkoholu i velevážených gangsterů, kteří se rozhodli uspořádat poslední soukromý banket v sále, který kdysi hostil sedm amerických prezidentů a uměleckou i vědeckou smetánku. Na rozdíl od Marjoriiných rodičů dědeček nikdy nepil alkohol. Jednal střízlivě a uvážlivě, když souhlasil s ostatními, že jediným logickým a vhodným koncem hotelu bude pořádný oheň. Marjorie si pamatuje, jak číšníci, holka ze šatny i všechen ostatní personál přitakávali. Na hromadu uprostřed sálu narovnali židle, stoly a další nábytek. Pronášely se přípitky i modlitby. Kapela začala hrát.

A pak tu hromadu někdo zapálil.

Zněla jedna písnička za druhou a kolem ohně tančila spousta lidí. Marjorie se kroutila a točila a v jednu chvíli se naklonila nebezpečně blízko k ohni, aby si zapálila chesterfieldku. Někdo přiložil další nábytek. Plameny rostly a oheň se šířil.

V tu chvíli se objevil.

Skrz oponu kouře k Marjorie přistoupil Charles Bonafante a položil jí ruku na rameno. „Ne tak blízko," řekl, uhasil jí uhlík na šatech a poodstoupil s ní od ohně. Stáli vedle sebe, mlčky se dělili o cigaretu a vnímali hudbu, tanec i oheň, až přes hromadu doutnajících uhlíků zahlédli dědu. A jakmile ji Bonafante bezpečně zavedl zpátky k dědovi, kývl na ni a odešel. Ale pak se zastavil, otočil se a podíval se na ni. Usmál se a ona mu ten úsměv oplatila.

Potom zmizel.

A ona ten okamžik od té doby v duchu prožila nesčetněkrát znovu.

Marjorie o tom setkání nikomu neřekla. Vlastně nebylo co vyprávět. Ano, byl pohledný. Ano, byl nemluvný. Ale při tom všem, co se o něm povídalo, nikdy neslyšela jednu věc, kterou si vyzkoušela na vlastní kůži.

Byl laskavý.

6

DŮM U SLAVÍKA

Graham odbočí do úzké ulice lemované stromy a zaparkuje před domem.

Tři patra. Šedý kámen. Zdobené černé dveře s mihotavými plynovými lampami po obou stranách.

„To je ale pěkné kování kolem těch oken," poznamená Marjorie.

„Hezké. A chytré. Bonafante není žádný hlupák. Tohle je Detroit City, ne Grosse Pointe. Ubytovává tu umělkyně. Přece nemůže dopustit, aby se mu sem někdo vloupal, no ne?"

„Vloupal?" podiví se Marjorie zaujatě. „Myslíš, že tu můžou být lupiči?"

„Měj rozum, Marjie. Tady jsi ve městě." Graham otevře kufr auta a vyndá jí zavazadlo. „Moc sis toho nezabalila."

„Dostala jsem přesný pokyny. Dostanu tu prý všecko, co budu potřebovat. Měla jsem si vzít jen něco na sebe a osobní

věci. Zřejmě budu nosit to, co si tu sama navrhnu a ušiju. Je to úžasně vzrušující."

Marjorie s Grahamem stojí na chodníku a hledí na dům před sebou.

Marjorie sevře náruč knih a módních časopisů a vzdychne. „Ahoj, Slavíku!"

„Tak se to tu jmenuje?"

„Ano," odpoví Marjorie. „Vidíš to slovo vytesané do kamene? Je to moc hezký starý dům. Krásný."

Graham zavrtí hlavou. „Tobě taky připadá všecko krásný." Dojde k hlavnímu vchodu a zkoumá vyvěšený seznam obyvatel. Stiskne tlačítko zvonku. Za jedním z oken se zatřepetá záclona. Na skle se objeví bledá ruka a zase zmizí.

Graham se otočí. „Jestli se ti někdy zasteskne po domově nebo ti tu zkrátka nebude dobře, můžeš odejít. Jsem tu do hodiny. Anebo přijede Chet."

„To je od tebe moc hezký, Grahame. Ale hodlám tady bádat. A takový bádání je někdy trochu nepříjemný. Je to nezbytný, když chceš růst. Jen se bojím, že budou rodiče zuřit."

„To nech na mně."

Dveře se otevřou a v nich stojí podsaditý proplešatělý muž se širokým úsměvem. Na sobě má kostkovaného motýlka a nažehlené khaki kalhoty a v ruce psací podložku.

„Slečna Marjorie Lennoxová, jestli se nemýlím. Vítejte."

Graham popojde o krok blíž a muž rychle zvedne ruku na protest. „Rezidenční program je pro slečnu Lennoxovou."

„Tak o tom se s váma přít nebudu. Ale poslyšte, starý brachu, tohle dobrodružství podnikám za zády svých rodičů i prarodičů. A jestli si myslíte, že nechám svou sestřičku někde na

prahu jako nalezence, tak to se teda pletete. Buď ji zavedu do jejího pokoje, nebo si ji okamžitě odvezu domů."

„Grahame, to ne!"

„Správně, Marjie, to ne. Aspoň si prohlídnu tvůj… pokoj, nebo co tě tam čeká."

Proplešatělý muž rychle zamrká. „Okamžik prosím." Zavře dveře.

„Grahame," vydechne Marjorie. „Já chápu, že je to pro tebe asi zvláštní. Máš hlavu spíš na počty než na umění. Ale uzavřená komunita, bohémský ateliér, takhle to v umění chodí."

„Klidně se tu uzavři, jestli chceš. Ale já neodjedu, dokud neuvidím, kde a jak budeš bydlet." Graham stojí zpříma a svírá sestřin kufr.

„To je od tebe moc laskavý, Grahame. Nezapomenu ti to. Určitě to bude dobrý."

Dveře se rozlétnou a muž se znovu objeví. „Dobrá. Můžete zavést sestru do jejího apartmá, ale pak musíte odejít, protože nejste členem rezidenčního programu."

„Věřte mi, že se tu nehodlám nijak zdržovat," odvětí Graham a vmáčkne se dovnitř.

Muž za nimi zavře dveře.

„Hlavní vchod musí být za všech okolností zavřený a zamčený. Je to jasné, slečno Marjorie Lennoxová?" Marjorie přikývne. Stojí v dlouhé chodbě s dřevěným táflováním, přerušeným různobarevnými dveřmi. Modré, zelené, červené, šedé.

„Váš pokoj bude ten první vlevo. Zelené dveře. Mimochodem, já se jmenuju Dockery. Všichni mi říkají Dock."

„Těší mě, Docku. Omlouvám se za svého bratra. Moje rodina to s tou starostlivostí někdy trochu přehání."

„Nic se nestalo. Všechno v pořádku," odvětí Dock. Otevře zelené dveře a poodstoupí, aby mohli Marjorie a Graham vejít.

Je to maličký byt s malým obývacím pokojem, ložnicí, koupelnou, stolem a kuchyňkou. Ale nábytek, dekorace a závěsy nejsou ani trochu bohémské. Právě naopak, jsou až příliš tradiční, ne-li starosvětské. Marjorie podá knihy a časopisy Grahamovi. Přejede rukou po odlupující se tapetě, po ošoupaném houpacím křesle s růžovým háčkovaným přehozem a po emailovém stolku s dřevěnými nohami. Zastaví se před knihovnou s vybledlými svazky a drobnými malbami zobrazujícími podle všeho náboženské výjevy.

„Tak to vypadá, že budeš bydlet na dně babiččiny kabelky," zasměje se Graham.

„Jo, myslela jsem si, že to bude… modernější," zašeptá Marjorie.

„Jste módní návrhářka," řekne Dock s pohledem na psací podložku. „Ještě vám sem dají šicí stroj a krejčovský stůl."

„Kdo?" zeptá se Marjorie.

„Šéf," upřesní Dock.

„A kdo je ten šéf?" zeptá se Graham.

Dock mlčí.

Marjorie dloubne do Grahama loktem. „Prostě šéf," zašeptá.

„Proč šeptáme? Proboha, prostě mi řekni, kdo to tu vede."

„Bonafante," řekne Marjorie.

Dock přikývne.

„Počkejte. To mi chcete říct, že sám Bonafante bude dohlížet na to, aby měla moje sestra v pokoji všecko, co potřebuje na šití šatů?"

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázku z knihy ***Bohatství z písku*.**
Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.